

1 oktober, van Brindisi naar Otranto, 43 mijl

Deze pagina is later toegevoegd.

We vertrekken om 09.00 uur uit Brindisi. Ormeggiatore Tonino is er niet, de deur zit dicht. Wij schuiven een vaarwel-briefje onder de deur: een foto van Annelies die de loods aanspreekt, genomen in mei, met daarbij ons visitekaartje en een dankwoord.

De zee is blauw en stil, er is haast geen wind, het is een weldadige motortocht naar Otranto langs de grottenkust van Puglia. In Otranto willen wij aanleggen aan de nieuwe pontons langs het fort. Het is alleen niet bekend wie deze beheert. Wij concluderen dat ook deze pontons door de zeilclub worden beheerd. Bij aanvaren staat er een jongeman die ons wil helpen met de mooringlijn. Er is voorzichtigheid geboden, want het is hier slechts 2 meter diep. Naast onze mooringplaats ligt een motorschip waarop de eigenaar wel heel prijzend kijkt wanneer Annelies even een snelle actie achteruit-vooruit laat zien als Peter op de punt van het schip de mooringlijn wil vastmaken en Skadi dreigt weg te lopen. Ja ja Hollandse meiden ! We zien die dag niemand komen die om geld vraagt. Wel vaart de Dinghy van de Club de Vela regelmatig voorbij om de plezierbooteigenaren naar hun - aan mooringbal gelegen motorboot te brengen.

Het water is prachtig en nodigt uit tot duiken, zwemmen, kust bekijken, want Puglia is prachtig. Dit laatste echter een volgende keer op Adriatische reis.

2 oktober, Otranto en het verhaal van de Ottomaanse massamoord

We bezoeken de kathedraal van Otranto, de S. Annunziata, met barokke kenmerken in de façade en in het interieur. Maar de kerk dateert al uit de 12e eeuw en daarvan getuigt ook een topstuk in de vloer: een reusachtig vloermozaïek met bijbelse scènes en afbeeldingen van (fabel)dieren en helden. Opmerkelijk in deze kerk is de Martelaren -kapel, "Cappella dei Martiri". In deze zijkapel ontdekken we een 3-tal kasten met schedels en botten. Er blijkt hier weer een afschuwelijk verhaal achter te zitten:

Op 28 juli 1480 arriveerde een Ottomaanse vloot van 128 schepen, waaronder 28 galeien, in de buurt van de Napolitaanse stad Otranto.

Veel van deze troepen waren afkomstig van de belegering van Rhodes. Het garnizoen en de burgers van Otranto hadden zich teruggetrokken in het kasteel van Otranto. Op 11 augustus, na een 15-daagse belegering, zette Gedik Ahmed de laatste aanval in. Toen de muren werden verbroken, ging het Turkse leger methodisch van huis tot huis, plunderden en staken ze deze in brand. Bij het bereiken van de kathedraal, "vonden ze aartsbisschop Stefano Agricolo met het kruisbeeld in de hand" samen met graaf Francesco Largo, de garnizoen commandant en bisschop Stefano Pendinelli, samen met de vrouwen en kinderen van Otranto in gebed. In totaal werden 12.000 bewoners gedood en 5.000 werden slaaf gemaakt en de kathedraal werd veranderd in een moskee.

Volgens een traditioneel gebruik werd een kleine groep van 800 inwoners in leven gelaten welke de Turken met geweld probeerden te bekeren tot de Islam. Achthonderd mannen, die samen waren geketend, die thuis en familie waren verloren, kregen de mogelijkheid te kiezen voor de islam of de dood, ze weigerden zich te bekeren tot de Islam en kozen voor de dood. Eén man, een textielwerker, genaamd Antonio Primaldo Pezzula, keerde zich naar zijn medeburgers en verklaarde: "Mijn broers, we hebben het gevecht om onze stad te redden verloren, nu is het tijd om te vechten voor onze zielen!" De 800 mannen, van 15 jaar en ouder, besloten unaniem om Antonio's voorbeeld te volgen en hun leven aan Christus aan te bieden...

De Turken boden aan hun vrouwen en kinderen uit de slavernijketens terug te geven, als de mannen de islam zouden omhelzen en ze bedreigden de mannen als ze weigerden dat te accepteren. De mannen weigerden nog

steeds. Op 14 augustus 1480 werden de 800 mannen buiten de stad geleid en naar verluidt onthoofd door de Turken. De steen waarop zij werden onthoofd heeft een plaats onder het huidige altaar gekregen.

De martelaren van Otranto werden in 12 mei 2013 collectief als heiligen door de Rooms-Katholieke Kerk geanonimiseerd. Hun overblijfselen worden bewaard in de kathedraal van Otranto en in de kerk van Santa Caterina a Formiello in Napels.

We lopen, eigenlijk slenteren, door de oude stad van Otranto. We komen bij een heel klein maar oud kerkje, Sant Pietro, aangeduid als de enige geheel ongeschonden gebleven Grieks-Byzantijnse kruiskoepelkerk in Apulië, met veel overblijfselen van 11e-13e-eeuwse fresco's waarmee het interieur volledig beschilderd was. De kleurstelling is nog steeds intens. Enkele zeer oude fresco's dateren volgens zeggen uit de islamitische tijd bij. Deze duiden erop dat er ook een tijd was waarin Christenen en Moslims als gelijken samenwoonden. Andere tijden dus, vergelijken met heden ten dage.

We zoeken een geldautomaat om te pinnen en zomaar zien we een barretje waar ze de voor ons bekende Siciliaanse arrancina's hebben en dat kunnen we niet laten staan.

Otranto, ook weer een stad met onverwachte ontdekkingen.

3 oktober, de open water duik van Peter en maar meteen naar S.M. Léuca

Vandaag gaat Peter weer een keertje duiken met Scuba Diving Otranto. De afspraak is 2 duiken, de eerste om 09:00 en de tweede om 11:00.

We vertrekken met 3 duikers en 2 duikmasters om 9:00 naar Grotta del Lira en Grotta Serpe. De diepte varieert tussen de 18 en 24 meter. Aangekomen wordt het anker uitgegoid in 5 meter water en als we de duik starten blijken we op de rand van een muur te liggen die naar 25 meter diepte gaat. We zwemmen langs de muur naar de Grotto del Lira. Allemaal zijn we uitgerust met schijnwerpers en dat blijkt nodig want we gaan een diep en donkere grot in. Ik vind dat een hele bijzondere ervaring om ergens in te zwemmen waar geen licht is behalve onze eigen lampen. Als we ver in de grot zijn zien we ver boven ons een kleine opening waar licht doorheen schijnt. We verlaten langs de zelfde weg de grot en gaan naar de Grotta del Serpe. In deze grot schijnt wel veel meer licht door een grote opening boven in de grot wat ook weer een nieuwe ervaring is. Deze duik duurt 41 minuten en we gaan terug naar de haven. Onderweg krijg ik te horen dat de tweede duik niet door kan gaan. Jammer maar het is niet anders.

Als ik mijn duikspullen bij het duikcentrum heb uitgespoeld en bijna terug wil lopen naar de Skadi, krijg ik te horen dat duik 2 wel door kan gaan. Dus alles weer aan, duikfles aan de BCD en opnieuw naar buiten, deze keer naar Punta Remite. Dit keer geen grot maar een muur waarop koraal groeit, mooie gekleurde wormen kruipen waarvoor we gewaarschuwd zijn deze niet aan te raken omdat ze gemeen steken. Grote vissen zie je ook hier niet maar wel veel kleine kruipende slakjes. Een hele andere duik dan bij Cabo de Palos waar we omgeven werden door hele grote Groupers.

Nadat ik terug ben op de Skadi meldt Annelies dat er een bootje langszij is gekomen met 2 mannen die vroegen hoelang we nog blijven. Het blijkt dus toch dat we hier moeten betalen terwijl nergens een telefoonnummer of ander adres staat waar je je moet melden. We lopen naar het clubhuis van de Lega Navale maar daar blijkt dat de pontons niet van de Lega Navale maar van de gemeente (of zoiets) zijn. Er wordt iemand opgetrommeld en we betalen 40 euro per nacht.

We gaan direct varen richting Santa Maria di Léuca, op de punt van de hak van Italië om vandaar de oversteek te maken naar Roccella. Bij het wegvaren is het even uitkijken want de diepte meter geeft aan dat het 2 meter diep is en de Skadi steekt 2 meter maar uiteindelijk loopt de diepte weer op en zijn we op weg. Het is een rustige tocht,

weer op de motor en onderweg zien we een hele grote maan opkomen. Om 19:00 lopen we de haven in en leggen we aan een grote kade tussen de vissers die in grote getale vanaf de kade staan te vissen.

Morgen staat een grote oversteek te wachten naar Crotone een tocht van ca 70 mijl, bijna even groot als de oversteek van Vlissingen naar Dover. Tom en Susan zijn daar al dus die gaan we ook weer zien

4 oktober, van Santa Maria di Léuca naar Crotone, 72 mijl

Het is niet bepaald een "gezellige" kade en we verbieden de katten om er rond te lopen. Er liggen achter ons twee verwaarloosde schepen- hoeveel hebben we er al niet gezien op onze reis! Een zeilscheepje met het zeil over het dek hangend en de ramen allemaal open. Een motorschip dat eveneens ligt te treuren. Om 06.30 maken we, zoals zo vaak, los zonder ontbijt. Dat maken we onderweg wel klaar. We steken vandaag de Golf van Táranto over, een zee met een oppervlakte 6X zo groot als het IJsselmeer en het Markermeer samen.

Wind: 2 Bft noordoost en het dus motoren. We hopen tonijnen te vangen, dolfijnen te zien, of de schildpadden. 7 a 15 mijl uit de kust valt internet weg en hebben we alleen de ongelofelijke kobaltblauwe zee en het witte schuim ruisend onder de boot vandaan. De katten zijn enorm lief en makkelijk, dankzij onze opvoeding. Odin slaapt, Freija slaapt en het geluid van onze stemmen is blijkbaar zeer rustgevend afgewisseld met de schuimende rustige zee. Freija kan zich eveneens bezig houden met het spelletje "pak me dan, als je kan" rondom de kuip-tafel of zeer ontspannen en kwispelend liggen kijken naar de wegebbende zee achter de boot. Weliswaar altijd iets te dicht bij de trap, een beetje haar baas/bazin uitdagend: kijk eens wat ik durf.

Geen tonijnen, geen dolfijnen maar plotseling krijgen wij een verstekeling die fladdert tussen verstaging en vlaggenstok en enkele mijlen meevaart tot het dier, net als wij, de haven goed in zicht hebben. En daar neemt dit piepkleine vogeltje de vlucht naar de kust. Neef van Annelies en vogelkenner vermoedt en meldt later via facebook dat het de bonte vliegenvanger is. Zeer aannemelijk want het vogeltje wil geen brood en geen pinda.

12 uur later: Er wordt weer eens niet geantwoord op onze oproep op het VHF kanaal. We gaan er van uit dat er een havenkade is, want we zien op Vesselfinder de Sirena aan een kade liggen, denken wij... Eigenlijk vreemd want we hebben geen kade gezien op de heenweg in mei... Binnen de pieren varende zien we Tom staan met nog 2 Marinero's...aan een ponton van Croton Yachting Club. Aan dit ponton lagen we in mei ook. We worden geholpen en ten tweede male vergeet Peter, na de abrupte stop met hendel in zijn vooruit, de hendel in zijn vrij te zetten. Annelies is er nu op bedacht en nadat zij de mooringlijn opgepakt heeft met de haak, en aan Peter heeft overgedragen, zet zij de hendel meteen in achteruit om Skadi niet te laten weglopen uit haar plaats. De Marinero's roepen al: „kijk uit de boot vaart weg!“ Geen nood alles onder controle.

Net als op de heenweg vaart de Sirena op met Skadi, soms de een wat eerder vertrekkend, soms de ander. Ook vandaag puzzelen we, direct na aankomst, alweer verder, over wat we morgen het beste kunnen doen. De wind trekt de komende dagen verraderlijk aan en met dreigende lichten en soms kunnen 4 weersvoorspellingen toch niet een goed beeld geven van de plaatselijke situatie. We gaan het de volgende twee dagen meemaken.

5 oktober, van Crotone naar Roccella Ionica, 67 mijl

Soms kan een tocht van 70/80 mijl voorbij gaan als een winkelmiddag in de bijenkorf: heerlijk, soms wat vermoeiend en met de nodige traktaties. Maar soms ook helemaal niet. Soms is een tocht van 50 mijl vreselijk en een tocht van 80 mijl heerlijk ontspannend. Deze tocht is dat zeker niet.

Deze dag is het voorlopige enige gat in het weer van in 3 dagen, dat we onder de voet van Italië verder kunnen gaan varen. Tjonge wat is het weerbeeld onvoorspelbaar en instabiel en met nijldige uitschieters. Gaan we of niet? Tom en Susan zitten met dezelfde twijfel. En ook al doen we al meer dan twee jaar de Med, er zijn nog steeds momenten dat we te positief denken. Tom overlegt met ons en wil blijven. Wij blijven graag bij hen en varen graag tegelijk op met hen, maar we moeten ons eigen plan trekken. Peter ziet op de weerssites dat er wel wat wind komt maar dichter bij Roccella zal de wind weer afnemen. Prima om te vertrekken. Tom komt langs en meldt ons dat hij water vindt

in de boot. „Is het zoet of zout?“ vraagt Peter. Tom weet het niet maar gaat het onderzoeken. Die gaan dus nog niet weg... Wij gaan, want ieder uur later vertrekken is de duivel verzoeken: er komt té vaak slecht weer in de middag, wellicht nu ook.

Tot de eerste kaap is het een mooie Ionische Zee met prachtige swell, die we al tijden niet zo hebben gezien. We hebben een vaart van 6,5 knopen en de vislijn is ver uit. Hopelijk trekt dit jagers aan. Als Peter net even binnen is, gaat de lijn ratelend lopen en Annelies uit haar bekende vloek, en rent om de kuip-tafel heen: „, Tonijn, tonijn!“. Heel rustig komt Peter kijken en de lijn binnenhalen en jawel, we hebben een

baby Benito. Na de kaap begint de swell te breken in golven en de wind trekt aan, zuidwest, mooi - dit was voorspeld. De vislijn ratelt weer maar er zit niets aan. Annelies zet elke keer de motor in zijn vrij als de tonijn binnen gehaald moet worden, maar nu wordt Skadi speelbal van de golven en gaat zijwaarts in de golven liggen. Peter vindt geen vis aan de lijn en we varen verder, maar koers oppakken is even lastig. „Je kunt beter de motor in zijn werk houden“, zegt Peter. Tja nog niet eerder te maken gehad met golven en vis tegelijk. Na nog 2 uur vangen we een grote Dorade, wat een belevens. Zijwaarts in de golven, springt er opeens een kastje open in de kajuit en bekens vallen als projectielen over de vloer. Dachten we alles altijd val-vrij opgeborgen te hebben, dan zien we nu dat daar nog een hoop aan scheelt: van links en van rechts vallen artikelen heen en weer door de kajuit. Ravage en geschrokken katten. O.K. opruimen of veilig stellen. We hervatten snelheid, maar....de motor hapert en met gas geven doet hij niets. Het zal toch zeker niet?!

Tweede keer dat we dit probleem hebben. De motor wil het nog even doen maar een uur later haakt hij af. We moeten ergens slechte diesel hebben getankt, vermoedelijk in Umag Kroatië. Sediment is waarschijnlijk van de bodem van de tank losgekomen door het rollen in de golven bij het binnenhalen van de vis. Het gaat schemeren en de wind trekt nog meer aan naar 6 Bft, i.p.v. het voorspelde afnemen!

We besluiten om zeilend naar Roccella te komen. Hiervoor moeten we eerst een grote slag naar buiten maken. Peter belt de haven en zegt dat we véél later aan zullen komen (24.00) en hij hoort de Marinero zeggen: o jee, er is heel slecht weer op komst! De haven verzoekt Peter om 20.00 uur weer contact te hebben, met stand van zaken. Annelies haalt de zeilpakken tevoorschijn, geeft Peter als eerste zijn zeilbroek en trekt daarna zelf haar kleding aan, in slecht evenwicht in de kajuit. We pakken tevens de eerste golfpaaltjes.

Dit is achteraf gezien ietwat een breekpunt voor Annelies, die denkt : nou gaan we het beleven , ik kom in mijn eerste echte storm op zee. Met ontzag voor Peter die met enorme energie zijn "schouders onder het karwei zet". Peter slaat -in wind en golven- het zeil aan en hijst het met Annelies in het eerste rif, vooruitlopend op het "hele slechte weer" dat eraan komt. We zeilen met gereefd grootzeil en gereefde Genua zuidoostelijk van de kust weg met een snelheid van 5 knopen. Na ruim een uur zou de haven bezeilbaar moeten zijn en we gaan weer overstag terug naar de kust. Op het moment dat we overstag gaan, gaat de wind draaien naar west en valt kort daarna helemaal weg. Peter rolt de Genua weg en zet de motor aan en deze blijkt op 1200 toeren toch rustig te kunnen draaien. Er is stroom tegen en we gaan met de lage snelheid van 2,8 knopen richting Roccella. Het is donker, de katten zijn zich rot geschrokken, maar Freija ligt in een fietsmand en Odin is na een vlucht naar binnen en wat spugen, dicht bij Freija gaan liggen geklemd tussen twee kussentjes.

De golven nemen zienderogen af en na een uur hebben we geen wind en een gladde zee. Langzaam begint de stroom te draaien en met een snelheid van 3,7 knopen gaan we richting Roccella. Daar komen we om 23.30 uur aan. Peter heeft onze Engelse vrienden van de Samji, die in Roccella overwinteren, geseind dat we met motorproblemen zullen aankomen en zij staan ons, achterin de marina op te wachten met lantaarn.

Wat een eenvoudige tocht had moeten worden blijkt een slopende dag te zijn geworden.

6 - 9 oktober, Roccella Ionica

De eerste ochtend in Porto delle Grazie wordt er om 09.00 (al) geklopt op de boot, er staat iemand die zich meldt met "Nautical Service", om naar het motorprobleem te kijken. Peter zegt dat wij daarvoor eerst de achter-slaapkamer leeg moeten maken en de technicus zegt: „dan kom ik over een half uur terug“. Vervolgens komt hij helemaal niet meer en Peter gaat naar de werf om te vragen of er nog iemand komt. Daarbij moet Peter de telefoon

aan Annelies geven omdat de meneer slecht Engels spreekt. Annelies kan het snelle Italiaans niet volgen maar begrijpt dat de technicus niet kon komen en morgenochtend komt.

Ondertussen hebben we op Vesselfinder gekeken of Tom en Susan nog in Crotona liggen en....ze zijn vertrokken met niet al te beste zee. Dat hadden wij al voorzien en eigenlijk ook gezien op Windguru en Lamma. Dat wordt tegen de golven in gaan, heftig. Wanneer ze in de buurt van de haven zijn zien wij hun mast al, hevig wiebelend. Peter belt hen en ze blijken te wachten op een Marinero die hen de haven in zou moeten leiden. Roccella stond namelijk tot voor (zeer) kort bekend als een verzande haven waarbij het gevaarlijk is om binnen te lopen. Binnen 5 maanden is de slechte naam van de haven opeens omgedraaid doordat enkele zeilers hebben gemeld er te overwinteren. Overigens reden voor ons om de hele baai van Taranto eens uit te kammen en te kijken in hoeverre er een sterke ontwikkeling is in havenaanleg. Want de concurrentie is op gang gekomen hier.

Peter zegt tegen Tom dat hij niet in de onprettige zee buiten hoeft te liggen wachten, het is hier nu namelijk 4,5 meter diep uitgebaggerd en hij kan alvast binnenlopen liefst in het midden van het kanaal. Peter en twee Marinero's helpen de Sirena met aanleggen aan een pontonhoofd en Tom zegt: „it was terrible at sea“.

Er is eigenlijk niet veel te doen hier en het is een goede 2 km lopen naar het dorp, weliswaar langs de boulevard met aquamarijnkleurige Ionische zee of langs een ongezellige (kan alleen maar in het Nederlands uitgedrukt worden- wat een geweldig woord toch) straatweg met duffe gesloten winkels, het is immers siësta als wij eenmaal op gang zijn. We vinden de bushalte doordat we 20 schoolkids in een bus zien stappen. We gaan erachter aan en de bus brengt ons naar een winkelcentrum genaamd La Gru. Het stelt ook weer niet veel voor maar er zijn 3 cafetaria's en een grote Interspar. We lopen veel vandaag en nadat we een uur op de bus terug wachten, waarbij we zeker weten dat hij komt als er zich opnieuw steeds meer jongeren verzamelen, rijden we terug naar de boulevard van Roccella. Die avond hebben we een gezellig samenzijn met Tom en Susan van de Sirena en met onze oude bekenden Duncan en Pat van de Samji. in de pizza-tent. Eigenlijk zouden René Appel en Babs van de Momentum of fall hier moeten zijn. We komen ze vast een keer tegen in de Ionische zee.

De technicus komt ook de volgende ochtend niet en we sluiten het luik om 12.00 uur voor een fietstochtje naar de Conad supermarkt en langs de provinciale weg, die we angstvallig terugfietsen bemerkt Peter een Nautical Service, met net koffie-café. Peter heeft besloten de filters weer te vervangen en de technicus kan "de pot op". Deze Nautical Service heeft de filters in huis, ook op zondag. De eigenaar loopt met Peter naar zijn magazijn. Het is straks tank volgooien en volhouden met diesel, en schone filters, en dat zou ons naar Marina di Ragusa kunnen brengen zonder motorproblemen. En daar wil Peter restdiesel opbranden met de kachel. In het voorjaar maakt Peter een gat in de tank en gaat Peter zelf kijken wat er nou voor aanslag in de tank zit en hem schoonmaken.

Op maandag vindt Odin dat het eigenlijk wel een werkdag is en hij begint al heel vroeg heen en weer te lopen en aandacht te vragen om naar buiten te gaan. Het is een heel grote kade waar hij eigenlijk onbezorgd los kan lopen maar om daar nu om 5 uur voor je bed uit te gaan, vinden we ook wat overdreven. Om 8 uur gaat Peter er dan toch maar uit en Odin en Freija springen direct op de kant.

Er stopt een auto van Nautico Service en Peter krijgt Mille excusa dat ze niet zijn gekomen. Urgent problema op andere bota, excusa excusa etc. Peter legt uit dat hij zelf de filters maar heeft vervangen en dat het inspectieluik in de tank nu ook niet meer nodig is. We gaan de dieseltank helemaal vullen en dan is er geen geklots waardoor het sediment niet loslaat en we gewoon naar Ragusa kunnen varen met rustig weer. Daar laten we dan een inspectieluik maken. Daar geven ze Peter gelijk in en teleurgesteld wegens de misgelopen pecunia rijden ze door.

Annelies is hierdoor ook wakker en als Pat en Duncan dan ook nog langs lopen wordt het eerst koffie drinken buiten. Het weer ziet er niet lekker uit, bewolking en fris (vinden wij bij 20 graden). We blijven op de Skadi en beginnen vast op te ruimen en uit te zoeken wat er weg kan, wat er mee moet naar Nederland en wat er op de Skadi kan blijven. Met name de lijst voor mee naar Nederland begint wel akelig groot te worden en we moeten zeker een wat grotere auto gaan huren dan we gewend zijn om alles mee te kunnen nemen.

We zien dat Tom en Susan al weg zijn naar Syracuse en later krijgen we een Appje dat ze een dag in Syracuse blijven. We zien ze daar wel weer en anders in marina di Ragusa.

De hele dag keutelen we wat, ruimen we op, wordt de was gedaan, de site bijgewerkt op verzoek van Jan de Bruin en lopen Odin en Freija soms lekker op de kade. Gewoon een dagje lekker rustig aan doen, het echte Skadi gevoel dus.

10 oktober, van Roccella Ionica naar Riposto op Sicilië

Het is nog maandagavond 9 oktober, als Annelies met de katten op de kade loopt. Peter kijkt nog een keertje het weer na, omdat we morgen meer dan 100 mijl gaan varen, de Ionische zee over, van de voet van Italië naar de zuidoostpunt van Sicilië. Zoals alle zeeën in de Med, blijft het hier ook uitkijken want het weer blijft verraderlijk. Peter ziet dat er in de loop van de dinsdagmiddag op het midden van de tocht een gebied komt met golven van 80 centimeter en wind van 4 Bft. Nu heeft de wind hier altijd de gewoonte minstens 1 Bft meer te waaien dan de voorspellingen zeggen en de zee wordt altijd wat grimmiger dan je zou willen. Even rekenen: als we *nu* weggaan, met 5 knopen gemiddeld, dan zijn we over 20 uur om 17:00 in Marzamemi en ruim voorbij dat punt voordat het gaat waaien.

Peter loopt het ponton op en zegt tegen Annelies: Never a dull moment, we gaan nu vertrekken. Aan boord legt Peter uit waarom we *nu* gaan. Het voordeel is ook dat we met een nacht beginnen i.p.v. in de nacht aankomen. OK zegt Annelies en we beginnen de boot klaar te maken voor vertrek. Om 21:30 maken we los en beginnen we de tocht naar Sicilië. Er is zoals voorspeld geen wind en dus wordt het motoren. Annelies gaat om 00:30 naar bed, de zee is behoorlijk rustig dus misschien kan ze een beetje slapen. Peter blijft de nacht buiten, aangeliënd, want je weet maar nooit.

Tegen een uur of 6 begint er, tegen de voorspellingen in, toch wind te komen en de zee wordt wat knobbeliger. Annelies komt naar buiten, in de punt is het al een uurtje onprettig geworden. Ze heeft maar kort geslapen. Trui aan en reddingsvest. Peter hoort ineens de motor weer in toeren teruggaan. Shit, toch niet weer een diesel probleem? Uit voorzorg hijsen we het grootzeil en zetten we de Genua, beide in het eerste rif. Het is bepaald onprettig om het dek op te gaan, vindt Annelies en met respect voor Peter de kapitein. De wind komt uit ZW en we moeten een zuidelijke koers gaan varen. Als om 09:00 de wind nog zuidelijker krimpt, wordt Marzamemi echt onhaalbaar en besluiten we om overstag te gaan richting noord Sicilië om in de buurt van Taormina uit te komen. De wind is nu een echte 5 Bft geworden en de golven zijn rond 1 meter. Wat voor de middag was voorspeld blijkt dus al in de ochtend te gebeuren. Het is en blijft de Med.

Rond 11 uur neemt de wind af naar 3/4 Bft en draait nog zuidelijker en halen we de riffen eruit en kunnen nu een koers aanhouden die ons bij Riposto brengt. De zee is verademend rustig aan het worden. In Riposta zijn we al eens eerder geweest en de haven kennen we. Het is nu opeens een geweldige zeiltocht geworden met deze wind en een snelheid van 6 knopen maar hoe lang gaat dat nog? Rond 13:00 neemt de wind inderdaad verder af en we besluiten om de motor bij te zetten op 1500 toeren om snelheid te houden; op 10 mijl van Riposto is de wind helemaal weg. Het toerental van de motor neemt weer af. We gokken en zetten de motor volgas. Kijken hoe ver we komen. De motor sputtert even, en gaat dan naar 2.500 toeren en de snelheid naar 6,5 knopen. Hierdoor wordt de resterende tijd: nog 1,5 uur te gaan.

Onderweg valt het toerental af en toe terug naar 1.600 toeren maar na een paar seconden loopt hij dan weer gelukkig op naar 2500 toeren. 2 mijl voor de haven belt Peter de Marina en legt ons probleem uit. We weten niet wat de motor doet als ik minder gas geef. Geen probleem zegt de marinero, roep me maar op VHF 74 als je de haven in komt.

We gaan geheel tegen onze principes in volgas de haven in en pas als we vlak bij de tanksteiger zijn minderen we gas. Meteen lijkt de motor helemaal te stoppen dus we geven af en aan wat meer gas en weer wat minder; op deze manier weten we aan te leggen bij de tanksteiger. We zijn er, veilig en onbeschadigd.

Peter loopt naar de scheepswerf en legt aan Renato het probleem uit. Lucht in de leidingen of vuil is zijn voorlopige conclusie, dit hebben we meer meegemaakt. Morgen ochtend om 09:00 komen ze kijken maar het repareren kan niet morgen en ook niet deze week. Ze moeten deze week aan een marine schip werken en hebben geen tijd voor andere klussen. OK geen andere optie en verder varen is ook geen optie.

Nadat het kantoor open is krijgen we een box aangewezen en een Marinero sleept de Skadi naar zijn plek. Hier liggen we dus even, onder de Etna, die zoals gewoonlijk gehuld is in de wolken.

Na het werkoverleg met Odin en Freija vinden die het wel prima om na zo een tocht even lekker bij te komen op een plek die ze nog kennen. Ze hebben zich de hele tocht weer geweldig gehouden in hun mandjes, even bij ons liggen, alles gewoon rustig over zich heen laten komen. Ze lopen tenminste weer over een steiger ipv in een steigerende Skadi.

Peter gaat om 19:00 even op bed liggen, hij zegt dat hij niet moe is maar wordt wel pas de volgende ochtend om 08:00 wakker.

Wat volgens de weerberichten en het havenkantoor in Roccella Ionica een rustige tocht had moeten worden blijkt achteraf een lange, vermoeiende en iets te spannende tocht geworden te zijn, maar ja we zijn op Sicilië.

11 oktober, eerste check dieseltank

We hebben een afspraak met Renato van de werf van Riposto om 09.30 uur. Om 08.30 uur, geheel onverwacht en in strijd met zuid-Europese afspraakgewoontes wordt er geklopt. Peter schiet in zijn short-Annelies schiet dieper onder dekbed. Renato wil naar de dieseltank en de motor kijken samen met monteur Frederique. De logeerkamer moet a la minute leeg want Frederique wil daar bij de aanvoer van diesel bij de dieseltank kijken en die zit onder het bed.

Er blijken twee afsluiters te zijn met leidingen om de diesel uit de tank te zuigen naar o.a. de motor. De eerste voor de motor zelf. De tweede afsluiter eindigt in een afgesloten leiding, waarschijnlijk al bij de bouw geplaatst met het oog op de wens een generator in te bouwen. Frederique probeert de aansluiting voor de motor los te maken om te zien of er op- en in de aanvoerslang vuil zit. Als hij de laatste schroef losdraait komt er diesel omhoog uit de tank. De tank zit helemaal vol - er is dus vrij weinig gebruikt in de laatste tocht- en Frederique kan de afsluiter er nu dus niet uithalen. We overleggen met Renato. Zijn voorstel is, om Skadi naar de werf te brengen, 25 liter diesel uit de tank te zuigen, daarna de afsluiter te verwijderen en dan de rest van de diesel af te zuigen door een filtersysteem. Daarna zal de hele tank schoongemaakt worden en alle bezinsel/sediment verwijderd worden. Ook worden dan alle leidingen van dieseltank naar filtersysteem doorgeblazen, schoongemaakt. De verwijderde diesel wordt nogmaals gefilterd en teruggedaan in de tank. Daarna gaat de werf met Skadi (en de katten, want waar laat je die nou weer) een proefvaart maken. Wij vragen Frederique om tevens een inspectiegat in de tank te maken zodat we voortaan zelf kunnen controleren of er vuil en/of condenswater in de tank is gaan zitten. Dit kan pas maandag gebeuren en we liggen dus nog even in Riposto.

Zoals te zien in ons gastenboek op 10 oktober 2017 kampt Fred van de Blue Valentine met dezelfde problemen, zij het een graadje lastiger dan wij, midden op zee en in de vaarroute van een grote tanker. Tja wat doe je dan? Kanaal 16, of hij even opzij wil gaan?

Annelies heeft een beetje een "unheimisch" gevoel en waar komt dat nou door? Wij wijten dat aan de vermoeidheid van het gepuzzel, het elke keer flexibel aanpassen aan omgeving tot op de laatste dag van het reizen 5 maanden lang. Het vooruitzicht om weer rust te krijgen versterkt dat. We zijn namelijk nu niet aan het reizen, we zijn in transit naar Ragusa. Een modus met weer andere instelling. De laatste transit-mijlen vanaf de punt van de hak van Italië = 250...vallen ons niet mee. Je moet, er is geen keuze, en je moet nu, vanwege het komende en reeds vaak aanwezige onstabiele weer.

We overwegen om volgend jaar niet naar Marina di Ragusa terug te gaan, maar aan het vasteland van Italië een overwinterplaats te zoeken. Dat scheelt mijlen naar het cruise-gebied en diesel (kosten). En - heel belangrijk: vanaf het vasteland is het makkelijker naar Nederland rijden met auto, mochten we daar voor willen kiezen. Volgend seizoen gaan we eerst de golf van Taranto in om Marina's te bezoeken. Enkele ideeën:

Wat Annelies betreft valt - na verblijf aldaar en ervaring- Roccella af: te openbaar toegankelijk, ongezellig, te weinig privacy voor ons en voor de katten. Slechte ervaring met de nautische service vd werf. De prijs is aantrekkelijk (ongeveer 1000,= euro incl. VAT voor 7 maanden ex water en electra).

Riposto valt af: te duur (1900,= ex water/electra) wel WIFI maar zwak. Er is trouwens wel swell in de haven, mogelijk minder wanneer je dicht bij de receptie ligt.

In beeld komt nu toch Crotona -eveneens goed geprijsd (1030,= + lidmaatschap yachtclub 250,= incl. VAT), WIFI, zwak maar dicht bij de Capitaneria beter), dicht bij de stad, maar is wat swell....de vraag is: hoeveel last heb je daarvan, we zijn waarschijnlijk ook 4 maanden niet op de boot.

Laghi di Sibari - Calabria gelegen in een lagune, niet duur (rond de 1440 ,= incl. water/electra/ VAT), faciliteiten lijken zeer goed.

Wifi is een extra kostenplaatje dat je maandelijkse overwintertarief kan verhogen met 30,= tot 100,= euro.

Tegenstrijdige gedachten en gevoelens. Je bent blij "stil" te gaan liggen maar je kijkt ook alvast vooruit naar de mogelijkheden van volgend seizoen. Je verlangt naar Nederland, je huis, je kinderen, evenwichtig leven, weer een uitgaan, vrienden ontmoeten, maar je vreest tegelijkertijd dat je zo verslaafd bent geworden aan het reizen en de dagelijkse en uurlijkse afwisseling dat rusteloosheid weldra zal toeslaan. We bespreken vaak wat we voelen en denken en wat belevenissen met ons doen, wat alles ging en gaat kosten en hoe we die financiën het beste kunnen beheren. We lezen en vrezden dat gemis van licht en zon in Nederland je mogelijk terugjaagt naar het schip.

In Ragusa gaan we onze achterstallige nieuwsbrieven sturen want je mag wel zeggen dat een aantal dingen zo'n impact op ons hebben gehad dat we die even terzijde hebben geschoven. We zijn daarom wel wat uitgebreider ingegaan op ervaringen tijdens de reis in onze blogs.

Maareerst moeten we nog zien te komen in Marina di Ragusa na maandag.

12 - 15 Oktober, Riposto

We moeten tot maandag wachten voordat de diesel tank schoongemaakt kan worden. De werf is druk bezig met een schip van de Guardia Finanza en de monteur, Francesco, die onze tank moet reinigen is helemaal vol gepland.

We doden de dag met klusjes aan boord en af en toe door de stad te lopen. De oude stad stelt niet veel voor aan gezelligheid, het is weer een van de dambord steden waar de wegen haaks op elkaar staan. Echter....In Riposta werd een van de eerste openbare scholen gesticht zowel als een Maritiem Instituut door Koning Fernando I van Napels (1458-1494) De stad kreeg administratieve autonomie in 1841. De naam Riposto is hoogst waarschijnlijk afgeleid van het Italiaanse woord Ripostiglio dat "opslag" betekent. Vanwege de aan zee gelegen handelshuizen waar goederen zoals wijn en andere lokale producten werden opgeslagen alvorens deze over zee werden geëxporteerd. Vanaf de haven hebben we een mooi uitzicht op de altijd licht rokende Etna maar vaak is deze in de wolken gehuld. Heel opvallend zijn de klokken van drie kerktorens die elk uur aangeven en elke kwartier en op zondag zijn ze helemaal de "kluts" kwijt want dan bellen ze nog sneller om aan te geven dat er een mis is.

De Kathedraal Basilica Matrice of San Pietro, gewijd aan de zeelieden, blijkt een niet zo oude- (begin 19e eeuw) maar van binnen wel een hele mooie kerk te zijn met veel marmer, gebouwd in Neo-classistische stijl, met prachtige kroonluchters. De stad Riposto zelf valt ons erg tegen, zomers zal het hier we druk zijn maar nu is het een beetje verlaten en heeft doods aanzicht...en het is echt Sicilië, vuil, oud, verweerd, kleurloze asfaltstraten met gaten, vergane ontkleurde gevels. De eerste Siciliaanse koffiemomenten leveren ons ook niet de smaak van Italië op, want in het café bij de kerk krijgen we een taartje met Nutella i.p.v. marmelade en in de koffietent op de rotonde heeft men een koffieapparaat met de bekende koffie uit geconcentreerd koffiesap en op de boulevard krijgen we twee grote ijskoude flessen water i.p.v. twee "bicchieri" plus een slappe Americano i.p.v. de doppio. Bij vertrek zucht de ober. We klagen maar niet, wij doen het er mee want we hebben elke dag een prachtig bestaan met een eigen Nespresso en water in overvloed in bekertjes en flessen.

De alom aanwezige Etna geeft Riposta daarentegen een bijzonder cachet. Voor overwinteren betalen we hier 1900 Euro, veel te veel vinden we, mede vanwege de constante swell die veroorzaakt wordt door tankers en vrachtschepen langs de kust. Nee Riposto is van onze lijst als mogelijke overwinterhavens afgevallen.

Langs de haven zijn veel markt stalletjes met veel vis en we besluiten om een Lampuga te kopen of zoals de Sicilianen hem nomen; een Capone, zo een, die we al gevangen hadden maar vanwege de stress bij het uitvallen van de motor en de slechte zee weer terug hadden geworpen. De Lampuga blijkt een heerlijke, niet vette vis te zijn.

Op zondag komt de Gioconda van Giancarlo en Esther om 18:00 de haven inlopen. Weer goed om ze te zien, ze hebben hun Atlantische plannen omgezet en blijven nog minimaal een jaar in de Med rondvaren en ze zijn op weg naar Marina di Ragusa. We zullen daar wel weer veel van onze bekenden gaan zien.

16 oktober, diesel verontreiniging en naar Catania, 18 mijl

Vandaag worden we door de marinero's opgehaald om naar de werf gesleept te worden. Geheel on-Italiaans komen ze inderdaad al voor half 9 en maken ze vast aan de boeg van de Skadi. Stroom eraf, ladder binnen en losmaken en langzaam schuif de Skadi richting de Scheepswerf. Als we daar aankomen staan er al een paar mannen klaar om de lijnen aan te pakken, en nee jullie hoeven niets te doen wordt er tegen ons gezegd.

Frederico komt er al aan met een pomp met 2 grote mooie witte filters en begint die te installeren. Peter heeft de achter slaapkamer al leeggemaakt en de platen boven de dieseltank weggehaald. Francesco sluit de pomp aan op de dieseluitgang op de tank naar de motor, haalt een 200 liter vat, stopt de uitgangslang van de pomp in het vat en zet de pomp aan. Niets dus. Na 5 minuten draaien nog geen druppel diesel. OK pomp uit en Frederico begint aan de pomp te sleutelen. Ondertussen staan er al 4 mannen van de werf bij de Skadi. Pomp weer aan en. . . weer niets.

Samen met collega Giovanni gaat Frederico met een hele grote prop papier naar binnen om toch de sifon uit de tank te halen en als hij wat naar Renato schreeuwt zet die de pomp aan en . . . jawel liters diesel lopen gefilterd het grote vat in. Frederico roept Mister Mister en Peter gaat naar binnen en ziet aan de sifon een hele grote smerige zwarte prop Snot hangen. Hierdoor was de hele sifon dus verstopt en kon de pomp er geen diesel meer uit krijgen. Dit was dus ook gelijk het probleem: de sifon was grotendeels verstopt en er kon maar een beperkte hoeveelheid diesel door, vandaar dat de motor wel bleef draaien op laag toerental.

De sifon verdwijnt richting de werkplaats en de tank wordt grotendeels leeg gezogen en diesel wordt in het vat bewaard. Onder het pompen beweegt Frederico de slang over de bodem van de tank om het sediment op te zuigen maar er blijkt nauwelijks sediment in de tank te zijn. Het grootste deel van de inhoud van het vat wordt weer teruggepompt in de tank waarna Frederico opnieuw de diesel uit de tank door de filters laat lopen maar nu gelijk terug in de tank. De diesel wordt op deze manier een half uur doorgefilterd zodat er niets meer van verontreiniging in de diesel zit. De rest van het vat wordt weer gefilterd en teruggepompt in de tank en Renato gooit als voorzorg ook nog wat Grotamar erbij

De schone sifon wordt weer in de tank gezet, alles aangesloten en als laatste worden de 2 dieselfilters van de motor ook vervangen. Starten maar, roept Frederico en na een paar sputterende pogingen en wat extra gas loopt de motor weer als een zonnetje. Renato zegt dat we een half uur moeten proefvaren buiten de haven.

De katten worden door Annelies nauw in de gaten gehouden. Odin is op ons bed in zijn mand gaan liggen en we houden de deur dicht, want Odin kan rare sprongen maken... Freija ligt in haar fietsmand buiten en kijkt tegelijk verschrikt en nieuwsgierig naar de mannen die naast haar trap af en op gaan. Ze krijgt daarbij behoorlijk wat aandacht. En Mister Peter krijgt eveneens aandacht want Frederico zegt dat Peter een broer zou kunnen zijn van een filmster...en hij zoekt de foto van de filmster op...Russel Crowe. We zien inderdaad gelijkenis en nu begrijpen we ineens waarom er van de zomer een toerist met Peter op de foto wilde.... wat een lol.

Annelies en Peter gaan de haven uit en laten de motor 15 minuten vol gas, 2900 toeren, draaien, zetten hem dat terug naar 1500 toeren, na een paar minuten 1000 toeren en daarna weer 2200 toeren. Motor gromt weer als vanouds.

Terug naar de haven, en Peter loopt naar het kantoor om af te rekenen. Op de rekening staat de 350 Euro voor gebruik van de pomp en een paar filters. Geen manuren dus... Renato zegt dat ze een eerlijk bedrijf zijn en geen geldwolven. Heel wat anders dan de loze beloftes in Roccella.

We gaan naar het havenkantoor om te betalen en vertrekken dan gelijk naar Catania, we zijn dan al lekker 18 mijl op weg.

Onderweg maar eens een vislijn uit, je weet maar nooit, volgens de vissers in de haven is het nu wel het goede seizoen om vis te vangen. Na een uur begint de hengel te ratelen, motor stil en halen maar en Peter haalt een

prachtige zwaardvis uit het water die gelijk de keuken ingaat. De vis wordt schoongemaakt en in biefstukjes gehakt, zeker voor 4 maaltjes heerlijke vis.

We besluiten in Catania naar de oude haven te gaan naar de Diporto Nautico Etneo. Als Annelies belt naar de haven komt de man direct aangelopen en helpt ons aanleggen. Het blijkt een wiebelige plek te zijn in de commerciële haven en bij vissersschepen met aldoor blaffende honden. Het ponton is ook niet van al te beste kwaliteit, het soort gaten Duplo, en zelfs Odin en Freija vinden het niet prettig om hier overheen te lopen. Al met al kost het hier wel € 60,00 hoppa.

's Avonds lopen we nog wat door Catania maar dat blijkt, zoals we al gehoord hadden, een hele grauwe stad te zijn, met de bekende barokke gevels die hun glorie en schittering nooit meer terug zullen krijgen aan de grote zwarte basaltstenen straten. De somberheid slaat ook bij Annelies toe wanneer het ijsje niet te pruimen is, Annelies heeft een bol Pistache ijs dat zo zout is als borrelnootjes. Veel restaurantjes en eethuizen maar verder is er niet veel te doen. Terug naar de Skadi, een aflevering ouderwets inspecteur Colombo kijken en slapen, morgen naar Marzamemi, het voorlaatste traject naar huis: Marina di Ragusa, een beetje thuis.

17 oktober van Catania naar Marzamemi, 53 mijl

Club Nautica Etneo, leuk bij de stad, maar niet om lekker te liggen. Odin is toch nog op het ponton geweest en houdt niet van de duplo vorm van het kunststof, hij loopt over het uiterste randje langs het water. Maar, het is alweer tijd om te vertrekken, nog 2 vaarten Odin! De wind is zwak en dus is de zee uiterst kalm. We varen hard want we willen snel deze transit beëindigen, we gaan 6,2 knopen over de grond. Een snelheid en daarbij een diepte waarbij je wel eens vis zou kunnen vangen. En binnen de korstte keren gaat de vislijn ratelen: we hebben een echte tonijn en we houden hem. Peter gaat 5 minuten aan het logboek zitten binnen in de kajuit en alweer ratelt de vislijn en een zwaardvis zit aan de lijn. Een handig maatje om te handelen en Peter legt hem bij de tonijn om iets later in moten te snijden. We vangen daarna nog twee grote zwaardvissen maar de vriezer is te klein om al dat visvlees in te bewaren en we zetten ze terug. Je moet nog uitkijken voor je voeten want het dier slaat met zijn kop met dat lange zwaard eraan en deze is best scherp. De tonijn wordt door Peter in filets gesneden, rode visbiefstukken, waarvan we een deel oppeuzelen op zijn Japans: rauw met sojasaus en hete kruidenpasta.

Wanneer we in een haven varen worden de katten altijd wakker, nog voordat we de motor zachter laten draaien. Het lijkt wel of ze het ruiken...Salvo van Marina di Marzamemi helpt ons met aanleggen. Overigens weet hij een adresje van een te huren appartement.....We hebben geen behoefte om Marzamemi in te lopen, we eten vis en houden de katten in het oog, die de pontons wel lijken te herkennen. Odin gaat altijd direct op de uitgang af. In het donker in de kuip met een mokje koffie dwalen onze gedachten af naar wat er dit jaar allemaal is gebeurd, naar morgen en de aankomst in Marina di Ragusa en de rust voor allevier. En vragen komen op als: wat vond jij het indrukwekkendst, of het mooist of het moeilijkst. Dat zal allemaal in de nieuwsbrief komen te staan, de eerste staat al klaar, en foto's moeten nog ingevoegd worden. Zeker is dat we Montenegro- de baai van Kotor het indrukwekkendste vonden.

18 oktober, van Marzamemi naar Huis in Marina di Ragusa, 38,6 mijl

Peter heeft de vaart erin: laatste traject en liefst vroeg want de wind gaat aantrekken naar west en dan wordt het niet leuk aan de zuidkust van Sicilië, varend naar west. Hij vaart weg en laat Annelies nog even wakker worden. Beschuitje lieve meid? Kopje thee? Een kan koffie gemaakt voor zichzelf en de kapitein maakt de trossen los. „Gaan we alwéér varen!?” denken de katten en gedwee springen ze in hun mand onder de buiskap. We zijn op tijd want voor de zoveelste keer komt de weersvoorspelling niet precies uit, bijna elk traject ervaren we meer wind, uit een totaal andere richting en die komt dan 4-6 uur eerder. En de golven bouwen snel op.

Wanneer je voorbij Marzamemi de zuidoostpunt van Sicilië omvaart kom je langs een eiland met een vuurtoren waar omheen een fort is gebouwd. In het voorjaar voeren we netjes en veilig om het eiland heen, nu denken we tussendoor te kunnen varen, de Navionics kaart geeft aan dat de diepte 5 meter is. Erg leuk om zo dicht langs de kust te varen, er is weer wat te zien. De diepte is 2,5 meter, we schrikken ons rot en we wenden Skadi 180 graden, verraderlijk hier. We gaan dus toch maar om het eiland heen. Terwijl Peter op de Plotter kijkt, staat Annelies over de buiskap heen naar de verte te kijken en ziet een boeitje. Die zijn er vaak. En een vlaggetje, die zijn er vaak.....en een lijn met grote kralen en die lijn ligt vòòr Skadi. „Peter! Naar links, naar links!!!” We voeren

zowat de vislijn in, of wellicht zelfs een visnet dat verticaal onder de oppervlakte gespannen ligt, een paar honderd meter lang tussen boeitje en het eiland. Het blijft alert zijn tot de laatste meter in de haven.

De Marinero die we hebben opgeroepen brengt ons naar D25, een plek in de zon en niet zoals vorig jaar rechts met de kuip in de wind. De katten gaan meteen lopen, Odin herkent het ponton, hij is buitengewoon vrolijk en knuffelig. Het is dezelfde Marina als vorig jaar en toch een beetje anders, want de Blanca ligt er niet, en evenmin de boot met de voor Odin smakelijke kanariepietjes. Maar heerlijk om in de thuishaven te zijn.

19 - 22 oktober, Marina di Ragusa

Onze tien keer herstelde buiskap, vol met zeiltape om alle gaten te dichten heeft het mooi uitgehouden tijdens de reis. We hebben een offerte laten maken voor een nieuwe buiskap en een tent, maar levering hebben we uitgesteld tot april. Echter.....

Odin gaat weer eens helemaal uit zijn dak en in dit geval letterlijk want hij zakt door de buiskap heen, tot onder aan de trap en valt neer aan de voeten van Annelies in de keuken. Dat was dus de buiskap. Dat betekent direct naar de zeilmaker om de order te vervroegen en de zeilmaker komt hem na het weekend nog eens opmeten i.v.m. onze speciale wensen.

We drinken die echte heerlijke cappuccino in Caffè delle Rose en ze herkennen ons daar meteen. We praten

met andere "bewoners" van de haven en wisselen eerste ervaringen uit. We ruimen soms wat op en we rusten vooral. Een regenbui doet het schoonmaakwerk voor ons en Peter demonteert het laatste deel van de Windpilot die we te koop aanbieden voor 3500,= euro. Want, we zijn nog een paar jaar in de Med en we varen hier niet die grote afstanden waarbij de Windpilot nuttig kan zijn. Als hij hier niet wordt verkocht gaat hij mee naar Nederland eind november. Iemand geïnteresseerd? Annelies ruimt op en sorteert. Dat gaat zo nog een paar weken door want we nemen na 2,5 jaar van huis te zijn geweest, heel veel mee terug. Spullen die we voorlopig niet zullen gebruiken, spullen die we niet meer nodig hebben en spullen die we nooit zullen gáán gebruiken, want in de loop van de reis zijn we onthecht van van-alles, zijn onze wensen qua gebruik en inrichting (servies, kastjes, kleding, beddengoed en handdoeken, boeken en gidsen, hobby

23 - 27 oktober, Marina di Ragusa

Niet alleen is Odin door de buiskap gezakt, wij zijn door de wc bril gezakt. Niet samen, maar een van ons. De eerste reparaties in overwinterseizoen III. Dingen zijn 10 jaar oud en gaan het begeven. Derde reparatie wordt de ankerlier. Dan nog 8 klussen voordat we de boot afsluiten eind november.

Geboekt: een auto, op te halen in Catania en ons in 3 dagen naar Nederland te brengen. Waarom rijden? Katten aan boord, hoe flexibel en berustend ze ook zijn, het is toch een zorg. We hebben besloten ze niet aan de vliegveld -stress bloot te stellen, noch aan de spanningen van de Ferry naar Genua. Ook voor ons veel zorg en niet fijn. We rijden dus naar Nederland in 3 dagen en daarna brengt Peter de auto terug naar Italië, naar Milaan, waarna hij op het vliegtuig stapt naar Amsterdam (kosten 38 euro). Het verschil tussen een auto in Nederland afleveren en een auto in Milaan afleveren, inclusief benzine, eventuele tol, vliegpreis Milaan-Amsterdam, is 1000,= euro.

Geboekt een auto vanaf maandag 30 oktober voor een week om wat mobiel te zijn hier. Deal van 40,= euro bij Interrent via Rentalcars.com.

Buiskap: de dames van Sisail zijn komen opmeten. We hebben speciale wensen t.a.v. dikte ruiten, ritsen, zonnewering aan de ramen, onderdoorloophoogte. Hoe langer we reizen hoe meer comfort we wensen en gebukt naar binnen gaan begint knap irritant te worden en ruggen te belasten. Buiskap is dringend nodig, nieuwe bimini, tent en zonwering komen in het voorjaar. De smid Pepe is er ook nog even bij geweest, opnieuw ook de dames en voornamelijk de constructie buizen, hergebruik van 1 buis en bevestiging van de tent kreeg daarbij de aandacht.

Koelkasten: Mario heeft opgemeten hoeveel gas er in zit. In de grote koelkast teveel en in de kleine koelkast te weinig. Hij vroeg of het vorig jaar ook was bijgevuld. Tot nu toe hebben we geen aandacht gegeven aan gas bijvullen, het was nu hard nodig.

De Windpilot is te koop vraagprijs 3.500,= euro; het gaat nog jaren duren eer we die op lange afstanden nodig hebben en hier verouderd hij alleen maar. Op een paar trajecten, waaronder tussen Menorca en Sardinië, hebben we er wel gebruik van gemaakt en voldeed hij aan alle verwachtingen.

Kleine klusjes vorderen langzaam vanwege het uitrusten. Bakschisten opgeruimd en o.a. een hangslot gezocht dat op wonderbaarlijke wijze verdwenen is. Gevonden na een week zoeken en bedenken waar het kon zijn.

Twee kastjes met technische snuffjes opgeruimd: een emmer vol afval.

Stootwil voor aan de punt van het schip (vaak gebruikt in Frankrijk) gerepareerd.

Matras van de logeerkamer geboend en overtrek gewassen

Al drie keer de echte cappuccino gedronken....

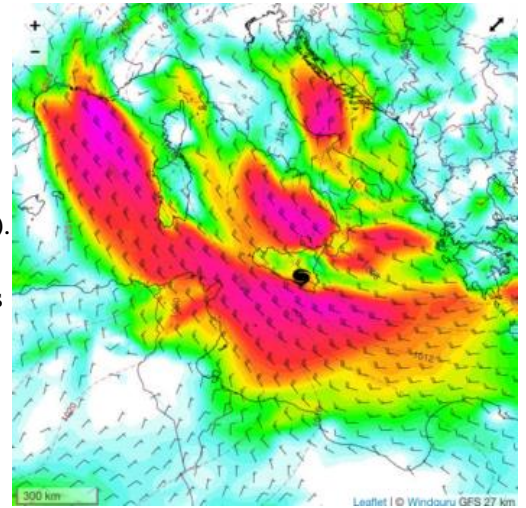
Nieuwsbrief 15 de finishing touch gegeven en per e-mail verstuurd

Getracht de Webasto kachel op gang te krijgen - Peter is in de bakskist gedoken om diesel toevoer te bewerkstelligen maar de kachel wil niet werken

Ondertussen werd het 8 à 9 Bft. in de haven en veel boten zijn niet goed vastgelegd. Na dinsdag wordt het rustiger maar het volgend weekend komt er opnieuw veel wind. Wij liggen aan de gunstige kant, beschut door buurboten en Peter heeft bij aankomst de mooringlijnen strak aangetrokken. De Golf van Lyon spuugt haar venijn de Middellandse Zee in en die raast voort rondom Italië, langs Tunesië, de Adriatische Zee in. Er lopen flinke golven langs de kust. Goed dat we besloten zo snel mogelijk naar Ragusa te gaan, anders kom je hier niet zo gauw.

28 - 31 oktober, Marina di Ragusa

Het waait vaak en hard en de wind fluit door de masten heen, 7 Bft. Het is oktober en het is twee dagen mooi weer en 5 dagen slecht weer. De zon is er dan wel meestal maar de wind is koud aan het worden. Klusje van de week: ankerlier er uit bikken. Motor gearbox, alles is er uit. duidelijk versleten in 10 jaar tijd. En zie eens wat zout doet met metaal! En dan denken ze dat de windmolens die op zee geplaatst worden hier geen last van hebben en 30 jaar meegaan. Even kijken hoe die er over 10 jaar bijstaan of misschien vanzelf omgevallen zijn.

We gaan op dinsdag en vrijdag naar de happy hour en ontmoeten toch weer interessante mensen met nieuwe verhalen. Een hele groep is nieuwsgierig naar onze belevenissen in Kroatië, want het negatieve verhaal, met steeds weer ergere horrorverhalen weerhoudt zeilers er angstvallig van naar Kroatië te gaan. We begrijpen maar niet waarom die negativiteit maar doorgespeeld blijft worden...wordt iemand daar beter van?

Onze nieuwsbrieven liggen klaar over de oostkust van Italië en over Kroatië. En we zullen op de link naar onze Google-kaart-Kroatië de aangegeven ankerplaatsen nader toelichten en bij de marina's die we bezocht hebben de prijs zetten. We blijven zeggen: het was een fantastisch jaar. De Kroaten zijn professioneel, servicegericht, de steden zijn schoon, je kan van de straat eten, levensmiddelen zijn goedkoop en er wordt alleen geld gevraagd waar het legaal is toegestaan (boeienconcessies) de natuur is schitterend. We gaan dus ook terug en willen tevens veel meer zien van Montenegro.

Deze week halen wij een huurauto op in Catania bij Interrent, 40,= euro voor 7 dagen. Busrit naar Catania 8,90 p.p. Kamikaze weg, oja dit is Sicilië.....Voorin de bus zitten is niet slim, je hebt dan teveel oog op de weg en verkeerssituatie en wanneer de buschauffeur al te lang achter met slakkengang rijdende vrachtwagen aansluit wil hij toch inhalen. Ja hallo Kamikaze. „t zal toch zeker niet", verzucht Annelies.

Het landschap kleur donkergroen en zacht geel in de late middagzon, de cactussen staan vol vruchten langs de kant van de weg. De Etna is gehuld in nevelen. Dit is ook een mooi jaargetijde in Sicilië, maar spoedig zal het grauw worden en koud. We zien zowaar schone wegen tussen Marina di Ragusa en Santa Croce. „Zou er tegenwoordig schoongemaakt worden?" vraagt Annelies...,„of alleen in de zomer?" Wanneer de bus de weg naar Catania weer oprijdt zien we even later de bekende vluchtstroken met vuilnis en we knikken, het leek ons al onwaarschijnlijk.

Het nieuwe onderdeel van de ankerlier komt dinsdag en de onderdelen om de wc-bril vast te zetten. Wat een genot om niet meer van de wc af te vallen...Ook halen we eerste klas olijfolie op- extra vergine, net geperst, prikkelt op de tong. En zo sparen we wat spullen bij elkaar om mee te nemen naar Nederland. Wat spannend! En wat leuk om ons huis te zien! Annelies is helemaal opgewonden en de katten weten nog niet wat boven hun hoofd hangt: 2.700 KM rijden.

